טו: כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

לאמטוייה אמר ליה רב ירמיה [א] לרב אשי הכי אמר רב ירמיה מדיפתי הא צריך לאמטוייה מחלוקת רבי (א) אליעזר ורבנן [ס]דתנן ר"א אומר המהלך במקום שצריך להלך מחשבה פוסלת מקום שאין צריך להלך אין מחשבה פוסלת ואמר רבא הכל מודים קבלו בחוץ והכניסו בפנים זהו הילוך שצריך להלך קבלו בפנים והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך להלך [ע]לא נחלקו אלא כשהכניסו וחזר והוציאו [ב] מר סבר הא צריך לאמטוייה ומ"ס לאו כהילוך הצריך לעבודה דמי איתיביה אביי ר"א אומר המהלך מקום שצריך להלך מחשבה פוסלת כיצד קבלו בחוץ והכניסו לפנים זהו הילוך שצריך להלך קבלו בפנים והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך לילך והא [ג] חזר והכניסו הילוך שצריך להלך הוא א"ל [פ]אי תניא תניא:

הדרן עלך כל הזבחים

כל [צ]הזבחים (ב) שקבלו דמן [ק]זר [ר]אונן [ש]טבול יום [ת]ומחוסר כפורים [א]ומחוסר בגדים [ד] [ב]שלא רחץ ידים ורגלים [ג]ערל [ד]טמא [ה]יושב [ו]עומד על גבי כלים על גבי בהמה [ז]על גבי רגלי חברו פסל [ח]קבל בשמאל פסל ר"ש מכשיר: **גמ'** זר מנלן דתני לוי ידבר אל אהרן ואל בניו לאמר [ה] וינזרו מקדשי בני ישראל וגו' בני ישראל [ו] למעוטי מאי אילימא למעוטי נשים קרבן נשים בטומאה קרב אלא [ז] למעוטי עובדי כוכבים השתא ציץ לא מרצה דאמר מר [ט]ובעובדי כוכבים בין בשוגג בין במזיד לא הורצה בטומאה [ח] קרב אלא הכי קאמר וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו [ט] דבי רבי ישמעאל תנא אתיא בק"ו מבעל מום (ג) מה בעל מום שאוכל [י]אם עבד חילל

רש"י

הא צריך לאמטוייה. דקאמרת לחשובה עבודה מהאי טעם. מחלוקת ר' אליעזר ורבנן (ד) במתני': בחוץ. לחלן מן המזבח והכניסו בפנים [י] אצל המזבח: והוציאו לחוץ. כלומר ריחקו מן המזבח. הנך חוץ ופנים כולהו בעזרה: הא צריך לאמטוייה. לכשיחזור [יא] ויקריבנו אצל המזבח אם תהא אותה הולכה במחשבה פסולה [יב]: לאו כהילוך הצריך לעבודה דמי. הואיל ושלא לצורך הוציאו על [יג] מנת הולכך לחזור ולהכניסו: אי תניא. למודה בה ר' אליעזר תניא ואין מחלוקת בין ר"א לת"ק [יד] אלא אר"ש אבוה קאי ופליג:

הדרן עלך כל הזבחים

כל הזבחים. אונן. כל זמן שלא נקבר המת: טבול יום. דשרץ ולמת ושאר טומאות שלא הוצרכו לקרבן: מחוסר כפורים. זב ומצורע שטבלו והעריב שמשן ולא הביאו כפרתן: מחוסר בגדים. כהן גדול ששימש בפחות משמונה וכהן הדיוט בפחות מד': ושלא רחץ ידים ורגלים. מן הכיור: ערל. כהן שמתו אחיו מחמת מילה [טו]: יושב או עומד על גבי כלים. שיש חציצה בין רגליו לרצפה. וכולהו יליף בגמ' דפסלי בעבודה: גמ' וינזרו מקדשי וגו'. גבי מקריבים בטומאה כתיב דסמיך ליה כל איש אשר יקרב מכל זרעכם: [ו]למעוטי מאין [טז] בני ישראל למעוטי מאי. קרבן של מי הוא ממעט מלהזהיר כהנים על הטומאה: אילימא למעוטי בנות ישראל. קרבן נשים שלא הוזהרו כהנים מלהקריבו בטומאה: קרבן נשים בטומאה קרב. בתמיה וכי יש כח בקרבן נשים לדחות הטומאה: אלא למעוטי קרבן עובדי כוכבים. עובד כוכבים שעולתו [יז] כדתניא בהכל שוחטין (חולין יג:) איש איש לרבות את העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל: השתא ציץ לא מרצה. על טומאת עולין שנקרבנו כגון נטמא הדם או החלב כדרך שמרצה על של ישראל: דאמר מר. במנחות בהקומץ רבה (דף כה.): לא הורצה. דכתיב לרצון להם (שמות כח) ולא לעובדי כוכבים: בטומאת הגוף יהא קרב. בתמיה. והלא [אפילו] אבל קרבן יחיד דישראל לא נדחה: אלא הכי קאמר וינזרו מקדשי. יתרחקו בטומאה [יח] מכל קדשים: בני ישראל לא יחללו. והזרים אף הם ינזרו כדי שלא יחללום לימד על זר שעבד שחילל את הקדשים ופסלם: בעל מום שאוכל. את קדשי קדשים דכתיב (ויקרא כא) מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: אם עבד חילל. דכתיב מום בו ולא יחלל את מקדשי (שם):

תוספות

זר ואונן. הא דלא תנא בעל מום ושתויי יין ופרועי ראש [יח] משום דכתיב כהן חילול בהדיא [ו]: טבול יום. אע"ג תני טמא חו ואין צריך לומר זו קתני ומשום דאיכא תרי קראי תני תרווייהו והא דלא תני טמא ברישא דניחא ליה למיתני טמא בהדי ערל כדאשכחן בפרק הערל (יבמות דף ע.) ובחגיגה (דף ד:) ועוד (ז) איכא תנא דמרבי ליה לערל כי טמא ומיהו סוגיא דגמ' דלא כוותיה מדמצרכי ליה תרי קראי וכי תימא דאצטריך לערל בקרבן לבור דאילו טמא שרי דהא [יט] כי מרבי [ו] ר"ע לערל כי טמא היינו כזב [כ] ומצורע דמההוא קרא דריש דכתיב איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב ואותה טומאה לא הותרה בצבור:

אלא למעוטי עובדי כוכבים השתא ציץ לא מרצה. הקשה הרב רבי יוסף טוב דהכא משמע דהאי בני ישראל לא אתא למעוטי עובדי כוכבים ולקמן אמרינן בפרק ב"ש (דף מה.) קדשי עובדי כוכבים אין מיינין עליהם …